

Kur'an diğer kitaplardaki hakikati de ihtiva eder

Efendimiz s.a.v.'den önceki peygamberlerin tamamı, ya bir bölgeyle veya bir kavimle sınırlı bir peygamberlik görevi ifa etmişlerdir. Efendimiz s.a.v.'in tebliği ise evrenselidir; tarihler ve coğrafyalar üstü bir kuşatıcılığa sahiptir.

Yüce Kitabımız'da bu hakikat şöyle ifade buyurulmaktadır: “Seni de ancak bütün insanları içeren bir elçilikle rahmetimizin müjdecisi, azabımızın habercisi olarak gönderdik, başka değil! Fakat insanların çoğu bilmezler.” (Sebe, 28)

Bütün insanlığın dikkatini bu evrensel hakikate çeken bir diğer ayet-i kerime de şöyledir:

“De ki: Ey insanlar! Gerçekten ben sizin hepinize, göklerin ve yerin sahibi olan Allah'ın elçisiyim.” (A'raf, 158)

Efendimiz s.a.v.'in “son peygamber”, Kur'an'ın “son Kitap” ve İslâm'ın “son din” olmasının anlamını biraz da burada aramamız gerekir. Madem ki artık başka peygamber ve kitap gelmeyecek, o halde en son gelen peygamber ve kitabın, bütün insanlığa hitap etmesi, bütün insanlığın saadet ve selametini temin edecek hüküm ve kaideler getirmesi halin icabı olmaktadır.

Bu sebeple Efendimiz s.a.v.'e şöyle demesi bir “emir” olarak buyurulmuştur: “De ki: “Hangi şey şahadetçe en büyüktür?” De ki: (Hak peygamber olduğuma dair) benimle sizin aranızda Allah şahittir. Bu Kur'an bana, kendisiyle sizi ve ulaştığı herkesi uyarmam için vahyolundu.” (En'am, 19)

Nitekim Kur'an-ı Kerim sadece kendisinden önceki kitapları tasdik eden, dolayısıyla onların getirdiği hakikatleri de ihtiva eden bir kitap olmakla sınırlı bir özellikte değildir. Aksine o, diğer kitaplarda yer almayan hükümler de getiren, hatta onlarda yer almış bazı hükümleri yürürlükten kaldıran (nesh eden) bir kitaptır.

“Onlar, yanlarındaki Tevrat'ta ve İncil'de yazılı buldukları Rasule, o ümmî peygambere uyan kimselerdir. O, onlara iyiliği emreder, kötülükten alıkoyar. Onlara iyi ve temiz şeyleri helal, kötü ve pis şeyleri haram kılar. Üzerlerindeki ağır yükleri ve zincirleri kaldırır. Ona iman edenler, ona saygı gösterenler, ona yardım edenler ve ona indirilen nura (Kur'an'a) uyanlar var ya, işte onlar kurtuluşa erenlerdir.” (A'raf, 157) ayeti bu hususu açık bir şekilde ifadelendirmektedir.

Tek evrensel hakikat: İslâm

Yukarıda da belirttiğimiz gibi artık insanlığa peygamber ve kitap gelmeyecektir. Dolayısıyla Son Peygamber ve Son Kitap, gönderildikleri tarihten kıyamete kadar bütün insanlığa hidayet kaynağı olarak yol gösterecektir. Bu, aynı zamanda Son Peygamber s.a.v.'in tebliğinin ve Son Kitab'ın mesajının her türlü tahriften korunduğu, kıyamete kadar da böyle devam edeceği anlamına gelir.

Efendimiz s.a.v. şöyle buyurur:

“Benden önceki hiçbir peygambere verilmeyen şu beş şey bana verildi:

1. Bir aylık yoldan düşmanın kalbine korku salan bir yardımla desteklendim.
2. Yeryüzü benim için mescit ve temizleyici kılındı. Bunun için benim ümmetimden bir kimse namaz vaktini nerede idrak ederse, orada kılsın.

3. Benden önceki hiç kimseye helal kılınmadığı halde ganimetler bana helal kılındı.

4. Bana şefaath(-i kübra hakkı) verildi.

5. Ben bütün insanlığa gönderildim.” (Buharî, Müslim)

Bu maddeleri kısaca şöyle izah edebiliriz:

1. İslâm düşmanlarının İslâm'ı ve müslümanları hiçbir zaman sevmeyecekleri, Kur'an'ın diriltici mesajının inkârcıların sadece küfrünü artıracacağı hem Kur'an ve Sünnet'le, hem de tecrübeyle sabit bir hakikattir. Dolayısıyla son dönemlerde müslümanların “terörist” muamelesine tabi tutulması Efendimiz s.a.v.'i incitmeye yönelik karikatürler vesair yayınlar bu tutumun ürünüdür.

2. Müslümanlar olarak, namaz vaktinin girdiği her yerde namaz kılabiliriz. Yeter ki bulunduğumuz yer temiz olsun, şirk ve putperestlik simgeleri taşımasın. Bir de su bulamadığımız zaman teyemmüm etmek de bize mahsustur. Toprak bizim için yerine göre (kapacak yıkamakta olduğu gibi) hakikî, yerine göre (teyemmümde olduğu gibi) hükmî bir temizlik aracıdır. Burada kastedilen daha ziyade bu ikincisidir.

3. Daha önceki peygamberlere savaşlarda ganimet almak meşru kılınmamıştı. Bu hak Efendimiz s.a.v.'e ve ümmetine tanınmıştır.

4. Ahirette, hangi peygamberin ümmeti olursa olsun, bütün günahkâr müminlere şefaatte bulunma izni ve yetkisi sadece Efendimiz s.a.v.'e verilecektir. Bu hususta sahih hadisler mevcuttur.

5. Efendimiz s.a.v.'den önceki peygamberlerin risalet ve nübüvvet görevi belli bir coğrafya ve kavim ile sınırlıydı. Efendimiz s.a.v.'in risalet ve nübüvveti ise kıyamete kadar gelecek olan bütün insanlığa şamildir. Buna Ehl-i Kitap da dahildir. Kur'an'ın Ehl-i Kitab'ı Efendimiz s.a.v.'e ve Kur'an'a iman etmeye çağıran onlarca ayetinde bu durum açıkça ifade buyurulmuştur.

Sonuç olarak, “Kutsal kitab”ını kendi eliyle yazmış topluluklar olarak Ehl-i Kitab'ın Allah inancı da, peygamber inancı da, kitap inancı da bizimkinden oldukça farklıdır. Zira biz müslümanlar olarak “Kitap'a tabi olan” bir ümmetiz, onlarsa kitabı kendi hevalarına tabi kılarak üzerinde her türlü oynamayı yapmış ve bu suretle küfre batmış topluluklardır. Kitabı kendileri yazınca, Allah inancını da peygamber ve ahiret inancını da kendi hevaları doğrultusunda tesbit ve kaydetmiş olmalarında garipsenecek bir durum yoktur. Bu bakımdan diğer insanlar gibi Ehl-i Kitap da Son Peygamber s.a.v.'in ve Son Kitab'ın diriltici mesajına muhtaçtır.

“Furkanu'l-Hakk”

Esasen yahudi ve hristiyanların “kutsal kitap” anlayışı, kendi kitabını kendisi yazma esasına dayanmaktadır ve onlar bakımından normal olan budur. 2004 yılında “el-Furkanu'l-Hakk” (Gerçek Furkan) adıyla hazırlanan kitap da aynı mantığın ürünüdür. Bu kitap, Tevrat ve İncil gibi sözümona kutsal kitaplarla birlikte Kur'an'ın da yerini almak üzere tasarlanmıştı. Böylece Yahudi-Hristiyan Batı dünyası, kendi hesaplarına uygun din ve kitap üretme faaliyetlerinin son halkasına vücut vermiş oluyordu.

İçinde Kur'an ayetlerine benzer cümlelerin ve Kur'an'daki sure isimlerine benzer (hatta yer yer onların aynısı) surelerin yer aldığı bu kitap, ayrıca kendi uydurdukları ve adına “ayet” ve “sure” dedikleri cümle ve bölümler de ihtiva ediyordu. Kur'an'ı tahrif edip ortadan kaldırmaya yönelik olan bu girişim de tarih içindeki diğer benzerleri gibi akim kalmaya mahkumdu ve öyle de oldu.

Rasulü'nü ve Kitab'ını Hak ile gönderenin şanı ne yücedir!

Tahrif Türleri

Gerek İslâm kaynakları, gerekse bizzat Ehl-i Kitap ilim adamlarının araştırmaları, Tevrat ve

İncil üzerinde meydana gelen tahrif faaliyetinin birkaç şekilde vuku bulduğunu ortaya koymaktadır. Bunları şu şekilde zikredebiliriz:

1. Metne ilaveler yapılması

“Ehl-i kitaptan bir grup, okuduklarını kitaptan sanasınız diye Kitab’ı okurken dillerini eğip bükerekler. Halbuki okudukları Kitap’tan değildir. Söyledikleri Allah katından olmadığı halde, bu Allah katındandır, derler. Onlar bile bile Allah’a iftira ediyorlar.” (Âl-i İmran, 78) ayeti bu durumu ifade etmektedir.

2. Metinden eksiltmeler yapılması

“İndirdiğimiz apaçık delilleri ve hidayeti Kitap’ta açıklamamızdan sonra onları gizleyenler var ya, işte onlara hem Allah lânet eder, hem de bütün lânet etme konumunda olanlar lanet eder.” (Bakara, 159) ve “Allah’ın indirdiği Kitap’tan bir kısmını gizleyip, onu az bir bedel ile değişenler (var ya); işte onlar karınlarına ateşten başka bir şey doldurmuyorlar. Kıyamet günü Allah onlarla ne konuşur, ne de kendilerini tezkiye eder. Onlar için elem dolu bir azap vardır.” (Bakara, 174) ayetleri bu tarz tahrifi haber vermektedir.

3. Kelimelerin/cümlelerin yerinin değiştirilmesi

“İşte, verdikleri sözlerini bozmaları sebebiyledir ki onları lânetledik, kalplerini de kaskatı kıldık. Kelimeleri yerlerinden kaydırarak (tahrif edip) değiştiriyorlar. Akıllarından çıkarmamaları istenen şeylerden önemli bir kısmını da unuttular. (Ey Muhammed!) İçlerinden pek azı hariç, onların daima bir hainliğini görüyorsun. Yine de sen onları affet ve aldırış etme. Çünkü Allah, iyilik yapanları sever.” (Mâide, 13) ayeti bu tahrif çeşidini haber vermektedir.

4. Mevcut kelimelerin başkalarıyla değiştirilmesi

Yukarıdaki 1. madde meyanında zikrettiğimiz Âl-i İmran suresinin 78. ayetinin ilk cümlesi bu tahrif türünü haber vermektedir. Bunun yanında Kur’an, Hz. İsa a.s.’ın İsrailoğulları’na şöyle dediğini bildirmektedir:

“Hani, Meryem oğlu İsa, ‘Ey İsrailoğulları! Şüphesiz ben Allah’ın size, benden önce gelen Tevrat’ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmed adında bir peygamberi müjdeleyici (olarak gönderdiği) peygamberiyim’ demişti. Fakat (İsa) onlara apaçık mucizeleri getirince, ‘Bu, apaçık bir sihirdir’ dediler.” (Saff, 6)

Efendimiz s.a.v.’in geleceğini haber veren İncil ayetinde, bu ayette geçen “Ahmed” isminin karşılığı olarak “Peryclitos” kelimesi geçmekteyken, bu kelimeyi “Tesellici” anlamındaki “Paracletos” kelimesi ile değiştirmişlerdir. Bu durumda Hz. İsa a.s., kendisinden sonra gelecek olan Efendimiz s.a.v.’i değil de, Ruhul-Kudüs’ü haber vermiş olmakta, daha doğrusu ilgili cümle hristiyanlar tarafından öyle yorumlanmaktadır.

5. Anlamanın tahrifi

“Tanrı Sina’dan geldi, bize Sair’den doğdu ve Faran dağından zuhur etti.” (Tevrat/Tesniye, 33/2). Bu cümlede sembolik bir anlatım vardır. Allah Tealâ’nın vahyinin Sina’da Hz. Musa’ya, Sair’de Hz. İsa’ya ve Faran’da Efendimiz s.a.v.’e indirildiğini ifade etmektedir. Burada geçen “Faran”, Hicaz’da bir dağ ismidir. Tevrat da bunu doğrulamaktadır. (Tevrat/Tekvin, 21/21). Yahudilerse buradaki “Faran”ı Sina yarımadasının doğusunda bir bölge adı olarak yorumlamışlardır.

Burada Ehl-i Kitab’ın, kendi muharref (tahrif edilmiş, bozulmuş) kitaplarında bulunan cümlelerin anlamını dahi farklı yorumlayarak ikinci bir tahrif daha yaptığı ortaya çıkmaktadır.

Bu tahrif türlerinin bizzat Tevrat’a ve İncil’e inandığını söyleyenler, yani yahudiler ve hristiyanlar tarafından “dini muhafaza etmek” gibi bir gerekçeyle yapılmış olması son derece manidardır.

(Bitti)

SEMERKAND - Aylık Tasavvufî Dergi

Kutsal Kitaplar mı İlâhi Vahiy mi? -2

Yazar rehnüma

Pazar, 01 Mart 2009 15:33 - Son Güncelleme Pazar, 01 Mart 2009 15:34
